

Kartą, nakties tamsoje, kai vyro nebuvo namie, jauna moteris išbėgo susitikti su savo mylimuoju. Bėgdama tamsoje ir apakinta savo meilės, ji netyčia užkliuvo už išminčiaus, panirusio į meditaciją. Suerzintas išminčius pasmerkė moterį už jos ištvirkimą ir neapdairumą.

Susitikusi su savo mylimuoju, moteris grįžo namo tuo pačiu keliu, nuraminusi savo meilės aistrą ir todėl geriau suvokdama aplinką. Sutikusi išminčių, ji pasisveikino tradiciniu „namaskāra“. Priblokštas jos jūzlumo išminčius pasmerkė ją už nutrauktą meditaciją, ir jos pasirinktą amoralumo kelią. Kaip įprasta tokiais atvejais, ji neigė visus kaltinimus, tuo pat metu smalsaudama, kuriuo metu ji nutraukė jo meditaciją. Kai išminčius papasakojo jai apie smulkmenas, ji nuoširdžiai prisipažino, kad nieko panašaus neprisimena. Tą naktį apstulbintas išminčius sužinojo šį bei tą apie meditaciją.

Ši istorija nesiekia šlovinti amoralumo. Tačiau ji pasakoja apie aistringos nesantuokinės meilės intensyvumą. Ši ne savo vyrą mylinti moteris mintimis taip paniro į būsimą susitikimą, jog prarado bet kokią aplinkos suvokimą. Iš kitos pusės, išminčiaus, užsiimančio tradicine meditacija, praktika buvo sutrikdyta nesunkiai. Tad galimybės aistringos meilės pagalba sutelkti savo sąmonę yra beribės. Jeigu tik galėtume Absoliutą padaryti savo aistringos meilės objektu, be abejonės tai būtų aukščiausia meditacijos forma. Tai yra įmanoma, kai Absolutas suvokiamas kaip Kṛiā a, *rasos* saugykla. Vis dėlto norint pamilti Jį aistringai reikia išmokti gyventi sąmonės, o ne materijos pasaulyje. Kad pamilti *Param Brahmaną*, Śrī Kṛiā a, reikia *Brahmaną* sav
atraci
yje, sieloje. Būdą pasiekti tai Rūpa Gosvāmis vadino *rāgānuga-sādhana-bhakti*

Iš Tripurari Svamio knygos "Aesthetic Vedanta"